

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломійця Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 2 пункту 1 розділу I Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо разової грошової виплати ветеранам війни та жертвам нацистських переслідувань“

К и ї в
10 червня 2026 року
№ 145-2(II)/2026

Справа № 3-119/2026(266/26)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуючий,
Водянніков Олександр Юрійович – доповідач,
Первомайський Олег Олексійович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломійця Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпункту 2 пункту 1 розділу I Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо разової грошової виплати ветеранам війни та жертвам нацистських переслідувань“ від 20 березня 2023 року № 2983–IX (Відомості Верховної Ради України, 2023 р., № 63, ст. 214).

Заслухавши суддю-доповідача Водяннікова О.Ю. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Коломієць Володимир Іванович (далі – Заявник) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням

(вх. № 18/266 від 18 травня 2026 року) перевірити на відповідність частині першій статті 3, статті 6, частині другій статті 8, частині п'ятій статті 17, частині третій статті 22, частині першій статті 24, частинам першій, другій статті 46, частині першій статті 58, статті 64, частині першій статті 68, пунктам 1, 6, 14 частини першої статті 92 Конституції України (конституційність) підпункт 2 пункту 1 розділу I (за конституційною скаргою – пункт 2 частини першої статті 1) Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо разової грошової виплати ветеранам війни та жертвам нацистських переслідувань“ від 20 березня 2023 року № 2983–IX (далі – Закон № 2983), яким частину п'яту статті 13 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII зі змінами (далі – Закон № 3551) викладено в такій редакції: „щороку до Дня Незалежності України особам з інвалідністю внаслідок війни виплачується разова грошова виплата у порядку та розмірах, визначених Кабінетом Міністрів України в межах відповідних бюджетних призначень, встановлених законом про Державний бюджет України“.

1.1. Конституційний Суд України, розв'язуючи питання про визначення предмета конституційного контролю, неодноразово висновував, що приписи закону, яким до іншого закону внесено зміни, із набранням чинності є нормами закону, до якого внесено зміни [перше речення підпункту 1.4 пункту 1 описової частини Рішення від 7 квітня 2021 року № 1-р(П)/2021, абзац перший підпункту 1.1 пункту 1 описової частини Рішення від 3 квітня 2024 року № 4-р(І)/2024].

Отже, предметом конституційного контролю в цій справі є частина п'ята статті 13 Закону № 3551 в редакції Закону № 2983.

1.2. До внесення змін Законом № 2983 у частині п'ятій статті 13 Закону № 3551 було передбачено, що „щорічно до 5 травня особам з інвалідністю внаслідок війни виплачується разова грошова допомога у розмірах, які

визначаються Кабінетом Міністрів України в межах бюджетних призначень, встановлених законом про Державний бюджет України“.

Заявник твердить, що „нова редакція частини п’ятої статті 13 Закону № 3551 звужує раніше встановлений законом обсяг соціальної гарантії для осіб з інвалідністю внаслідок війни, передає уряду повноваження щодо визначення сутнісного елементу цієї гарантії, не забезпечує належної якості закону, порушує принцип правової визначеності, суперечить особливому конституційному обов’язку держави щодо соціального захисту захисників Батьківщини та не відповідає вимогам пропорційності, вилучивши із закону мінімальні розміри і передавши їх уряду без меж, держава допустила неконституційне звуження права“.

На думку Заявника, „оспорюване унормування Закону № 3551 у редакції Закону № 2983 порушує принцип верховенства права, заборону звуження змісту та обсягу прав при внесенні змін до законів, право на належний соціальний захист, право на достатній життєвий рівень, межі можливих обмежень прав і свобод у період воєнного стану та визначення прав і свобод виключно законами“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Заявник є особою з інвалідністю внаслідок війни II групи та перебуває на обліку в Головному управлінні Пенсійного фонду України в Житомирській області (далі – Управління). У 2024 році Управління виплатило Заявнику щорічну разову грошову виплату до Дня Незалежності України, передбачену статтею 13 Закону № 3551 в редакції Закону № 2983, у розмірі 2900 грн. Заявник звернувся до Управління із заявою про виплату разової грошової виплати до Дня Незалежності України у розмірі восьми мінімальних пенсій за віком.

Управління листом роз’яснило Заявнику, що у серпні 2024 року йому було нараховано разову грошову виплату до Дня Незалежності України, у розмірі, визначеному постановою Кабінету Міністрів України «Про встановлення розмірів разової грошової виплати до Дня Незалежності України, передбаченої

Законами України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ і „Про жертви нацистських переслідувань“, у 2024 році» від 2 квітня 2024 року № 369.

Не погодившись із позицією Управління, Заявник звернувся до Житомирського окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до Управління, в якому, зокрема, просив зобов'язати Управління „нарахувати і виплатити щорічну разову грошову виплату до Дня Незалежності України за 2024 рік у розмірі восьми мінімальних пенсій за віком на суму 18888 грн“.

Житомирський окружний адміністративний суд рішенням від 22 вересня 2025 року, залишеним без зміни постановою Сьомого апеляційного адміністративного суду від 14 січня 2026 року, у задоволенні позовних вимог Заявника відмовив.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 24 лютого 2026 року відмовила Заявнику у відкритті касаційного провадження, оскільки касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягає касаційному оскарженню. Водночас колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду вказала, що у справі Заявника судові рішення судів першої та апеляційної інстанцій є законними, обґрунтованими та такими, що ухвалені відповідно до усталеної практики Великої Палати Верховного Суду у подібних правовідносинах.

Заявник вважає, що внаслідок застосування судами оспорюваних приписів Закону № 3551 в редакції Закону № 2983 порушено його право „на отримання, як пільги, разової грошової допомоги (виплати) у розмірі восьми мінімальних пенсій за віком“.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам,

визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо, зокрема, із дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Заявник подав конституційну скаргу засобами електронного зв'язку 15 травня 2026 року.

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України звертає увагу, що Заявник вже звертався до Конституційного Суду України з конституційною скаргою (вх. № 18/218 від 27 квітня 2026 року) щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 13 Закону № 3551, підпункту 2 пункту 1 розділу I Закону № 2983, за результатом розгляду якої Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвалою від 19 травня 2026 року № 122-3(II)/2026 відкрила конституційне провадження у справі щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 13 Закону № 3551 у редакції Закону № 2983.

Тобто предмет конституційного контролю за конституційною скаргою Заявника, зареєстрованою за вх. № 18/218 від 27 квітня 2026 року, – частина п'ята статті 13 Закону № 3551 в редакції Закону № 2983 – повністю співпадає з предметом конституційного контролю за його конституційною скаргою, зареєстрованою за вх. № 18/266 від 18 травня 2026 року. Порівняльний аналіз змісту зазначених конституційних скарг вказує на те, що вони містять однакові аргументи щодо того, як саме застосована в остаточних судових рішеннях в справах Заявника частина п'ята статті 13 Закону № 3551 в редакції Закону № 2983 порушує його конституційні права.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Коломійця Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 13 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII в редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законів України щодо разової грошової виплати ветеранам війни та жертвам нацистських переслідувань“ від 20 березня 2023 року № 2983–IX на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**